

Télfy Ármin

FUCKULTATÍV OLIMPIA

Az élet sokkal komolytalanabb, mint mi,
mondta nevetve apa, csak aki nagyon szeret élni,
képes időben meghalni. Büszke lenne rám,
ha tudná, hogy a habozás titkos olimpiai
ezüstermese lettem, akit csak sikeres benyúlással előz meg a sorsa,
akinek a végén fölemeli kezét a halottnak hitt Isten.
Anyától tanultam meg elegánsan vacakolni,
ott és akkor is gatyázni, ahol és amikor már mások nem mernek.
Tétlenül szemlélve, ahogy a többiek megteszik tétjeiket,
és izgatottan várják, hogy mi lesz a nyerevényük.
Mindig egyedül mérlegelni a lepkesúlyú hajnalt,
metaforákba csomagolni és eladni az eladhatatlan valóságot.
Úgy mondani ki a szavakat, mintha a végén kezdeném,
vagy mintha soha nem lenne vége a legelső szónak.
Apróra tördelt álmok közt firkálgatni észrevétlenül,
de mind jobban készülődni, ahogy egy időn túli
szabaddobásra a világ legbizonytalanabb kezű átlövője.

Helikon, 2022. január 25. [02. szám]